

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság

A Péteri Ügyvédi Iroda (1125 Budapest, Fészek u. 16/B., ügyintéző: dr. Bíró Csaba ügyvéd) által képviselt

) a dr. Ordög István igazgató által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60., 1903 Budapest, Pf. 314., hiv. szám: 106-2-574/4/2009-M.) alperes ellen menekültügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A bíróság az alperes 106-2-574/4/2009-M. számú, 2009. február 13-án kelt határozata azon részét, mely az oltalmazottkénti elismerésre és a visszaküldési tilalomra vonatkozik hatályon kívül helyezi, és e körben az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi. Egyebekben a felperes keresetét elutasítja.

Az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

INDOKOLÁS

A bíróság a peres eljárás során a következő tényállást állapította meg:

A szomáliai állampolgárságú menedékkérőt 2008. október 17-én a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőr-főkapitányság Határrendészeti Kirendeltségének járőrei fogták el, mivel személyazonosságát, illetve magyarországi tartózkodásának jogszerűségét nem tudta igazolni, ezért előállításra került, majd menekülési szándékáról nyilatkozott. Az elismerését kérő elismerés iránti kérelmét a menekültügyi hatóság 2008. október 31-én, a 106-3-23191/11/2008-M. számú végzésével érdemi eljárásra utalta, melyet követően került sor a külföldi részletes jegyzőkönyvi meghallgatására, 2009. február 13-án, anyanyelvén. A meghallgatás során a külföldi nyilatkozata szerint megfelelő fizikai és pszichés állapotban jelent meg, és előadta, hogy 2008. október 5-én hagyta el hazáját, Mogadishuban repülőre szállt, majd Dubai érintésével Moszkvába érkezett. Útja során embercsempész segítette, aki a repülőgépen adta át egy másik embercsempésznek. Moszkvában két hétig várakozott, onnan gépjárművekben, illegális úton jutott el hazánkba. Elmondása szerint Szomáliában arról állapotodott meg az embercsempésszel, hogy egy európai országba juttatja, 2800 dollárért.

A repülőút alatt úti okmányt biztosítottak számára, de azt Moszkvában elvették tőle. Nyilatkozata szerint Mogadishuban született, Hodan kerületben élt szüleivel és nővérével, nagyszüleivel. Kisgyermek korától kezdve háborús körülmények között élt, gyermekként elveszítette nagyapját, akit golyótalálat ért az egymással harcoló törzsek összecsapása során. Édesanyja 1998-ban, háborús események során vesztette életét, miközben zöldséget árult a piacon. 1992 óta nincs tudomása az édesapjáról. Ezt követően nagyanyjával élt, zöldségárulásból tartották fenn magukat, később azonban a nagyanyja nem tudott dolgozni, ezért a kérelmezőre hárult a családtagok eltartása. Menekélyjogi kérelmét arra alapította, hogy Madhiban törzsbeli származása miatt hátrányos megkülönböztetés érte, a magasabb törzsbeliek nem engedélyezik a kisebb törzshöz tartozóknak, hogy saját akaratukból az általuk választott munkát végezzék, a magasabb törzsbeliek kirabolják őket, vagy kényszer-munkavégzésre is elhurcolhatják. Hivatkozott arra, hogy egy Hawiye klánhoz tartozó személlyel állapodott meg arról, hogy 10.000.- szomáliai schillingért hazaszállítja a piacról a vásárolt árut, majd ezt követően közölte vele a férfi, hogy csak akkor kapja meg a fizetést, ha nála marad és neki dolgozik. Ezt követően a felperes úgy döntött, hogy elvállalja a munkát, kapálnia kellett a földeken, majd egy hónap elteltével kérte fizetését, és kapott 10.000.- schillinget. Az egy hónapos munkavégzés alatt családtagjaival élt, reggelente járt dolgozni. Ezt követően ő már nem tudott munkát vállalni, elmondása szerint a nővére alkalomszerűen járt el a piacra zöldséget árulni, így sikerült jövedelemre szert tenniük. Nyilatkozata szerint számtalan alkalommal jártak lakóhelyükön, és kutattak utána a Hawiye klánhoz tartozók, hogy elhurcolják kényszermunkára, vagy háborúskodásra kötelezzék. Nézete szerint minden fiatalember kutattak, egy-egy kerületet szoktak időben átvizsgálni, és begyűjtik a fiatalokat, de egyetlen alkalommal sem találták otthon, mert sikerült elszöknie. A külföldi a lakóhelyével szomszédos kerületeket, útvonalakat nem tudta megnevezni, és úgy nyilatkozott, hogy nem ismeri a Midgan törzsbeliekre használatos gúnyneveket.

A külföldi ügyében a BAH Menekültügyi Igazgatóság a 106-2-574/4/2009-M. számú, 2009. február 13-án hozott határozatot, melyben a hatóság az elismerés iránti kérelmet mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította és megállapította, hogy a visszaküldés tilalma fennáll. A hatóság határozatában kifejtette, hogy a külföldi nyilatkozattétele során nem volt meggyőző, és a történetének hitelességével kapcsolatban kételyek merültek fel. Hivatkozott a Kézikönyv 37., 38., 39., 40., 41., 42. pontjára, és arra, hogy a kérelmező nem tudta valószínűsíteni, hogy Mogadishuból, azon belül pedig Hodan kerületből érkezett, és utalt arra, hogy a kérelmező állítólagos lakókerületének az utcáit sem ismeri, holott közel 23 éven át ott életvitelszerűen lakott. Rámutatott arra, hogy a külföldi fővárosbeli lakhatását az is kétségessé teszi, hogy az etióp csapatok bevonulásával kapcsolatosan igen hiányos ismeretei voltak, és hogy a kérelmező nem tudta igazolni fővárosbeli tartózkodását, így az általa hivatkozott menekülési történet nem hihető. Rámutatott arra, hogy a felperes nem ismeri a Madhiban törzsbeliekre vagy a kisebbségekre használt gúnyneveket sem, így a menekültkénti elismerés jogszabályi feltételei nem állnak fenn. Rámutatott arra, hogy az egyéni fenyegetettséget, amely súlyos sérelemként minősülne, a külföldi nem tudta igazolni, valószínűsíteni az eljárás során, azonban a visszaküldés tilalma kapcsán lefolytatott egyéniesített vizsgálat során megállapította, hogy a külföldi hazatérése esetén a tilalmi ok fennáll.

A felperes keresetében kérte az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát, majd a jogi képviselő kereset-kiegészítésében a határozat megváltoztatását, a felperes menekültkénti elismerését, másodlagosan a határozat megváltoztatását, a felperes oltalmazottkénti elismerését, harmadlagosan pedig jogszabálysértésre tekintettel a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését. Indoklásában rámutatott arra, hogy a határozat nem vitatja, hogy a felperes szomáliai állampolgár, és háborús körülmények között élt Szomáliában. Nézete szerint az alperes nem tett eleget a Ket. 50. §-ában foglalt tényállás felderítési kötelezettségének, és a mérlegelésen alapuló döntés sem felel meg a Pp. 339/B. §-ában foglaltaknak. Hivatkozott arra, hogy a felperes a Madhiban törzshöz való tartozása miatti faji üldöztetéstől való megalapozott félelemről számolt be, és hogy kényszermunkának kell tekinteni azt a munkát, amelyet a felperes látszólag önként végzett, de más lehetőség miatt az életben maradás érdekében kényszerült arra, hogy a Hawiye klánnak dolgozzon, így ez rabszolgamunkának minősül, tehát a Met. 60. § (1) bekezdése értelmében üldözésnek minősül. Nézete szerint a felperes félelme megalapozott, mivel az országinformációk alátámasztják a polgárháború fennállását, és az alacsonyabb törzshöz tartozó személyek üldöztetését. Álláspontja szerint azon információk, melyeket a határozat kizárólag a befogadottkénti elismerés keretében értékelt, és amelyek a szélsőséges iszlám eszópártok további harcáról, térnyeréséről szólnak, megalapozzák a menekültkénti és az oltalmazottkénti elismerést. Hivatkozott arra, hogy az alperes a Madhiban törzshöz való tartozás miatti üldöztetésre vonatkozóan nem szerzett be országinformációkat, a faji üldöztetés miatti félelem megalapozottságáról nem lehet érdemben dönteni, és utalt arra, hogy ezen törzs tagjai etnikai hovatartozásuk miatt folyamatos diszkrimináció célpontjai. Álláspontja szerint a felperes esetében a Met. 61. § b./ és c./ pontjaiban szereplő, súlyos sérelemnek minősülő esetek fennállnak. Nézete szerint az alperes jogszabálysértő módon döntött az oltalmazottkénti elismerés megtagadásáról, és a visszaküldés tilalma körében szerepeltetett tényeket tévesen nem értékelte a Met. 61. § b./, c./ pontja szerinti súlyos sérelemnek. Hivatkozott arra, hogy az alperes nem jelölte meg a Met. 45. § (1) bekezdésében szereplő esetek közül, hogy melyiket látta megvalósulni. Nézete szerint az alperes a felperes szavahihetőségét alaptalanul kérdőjelezte meg.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását indítványozta. Jogi álláspontja szerint a kérelmező szavahihetőségének döntő jelentősége van, és utalt arra, hogy ez alappal megkérdőjeleződött az eljárás során. Rámutatott arra, hogy az oltalmazottkénti elismerésnek a Met. 61. § a./, b./ pontja alapján nem volt helye. A Met. 61. § c./ pontja értelmezésénél pedig figyelembe vette az Európai Közösségek Bíróságának C-465/07. számú ügyben 2009. február 17-én kelt döntését, mely alapján az oltalmazottkénti elismerés feltételeit továbbra sem látta megvalósulni. Hivatkozott arra, hogy az ítélet elvi jelleggel vizsgálta a Szomáliában uralkodó helyzetet, a kínzás, kegyetlen, embertelen bánásmód és megkülönböztetés nélküli erőszak szempontjából, és rámutatott arra, hogy az ítélet szerint azok, akik nem Mogadishuból vagy annak környékéről származnak, általában nem tudják valószínűsíteni, hogy üldöztetésnek vagy súlyos sérelemnek lennének kitéve hazájukban, azon az alapon, hogy polgári személyek vagy polgári személy belső menekültek. Mindezekre tekintettel kérte a felperes keresetének elutasítását, perköltség megállapítását.

A felperes keresete az alábbiak szerint részben alapos.

A bíróság az alperesi hatóság határozatát a határozat meghozatalakor hatályos, a Közigazgatási hatósági eljárásról szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) 109. §-a és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a/ pontja alapján vizsgálta felül, a tényállást a felek nyilatkozatai és a közigazgatási iratok tartalma szerint állapította meg.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a perben csak azt vizsgálhatja, hogy a közigazgatási határozatok a jogszabályoknak megfelelőek-e.

A menekültkénti elismerés jogszabályi feltételeit, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Met.) 6. § (1) bekezdése és az 1951. évi Genfi Egyezmény 1. Cikk A. pontjának (2) bekezdése rögzíti.

A Genfi Egyezmény 1. Cikk A. pontjának (2) bekezdése, valamint a Met. 6. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése, vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja vagy az üldöztetéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 7. § (1) bekezdése értelmében kérelemre a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésében foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja, vagy valószínűsíti, hogy reá nézve a Genfi Egyezmény 1. Cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 58. § (1) bekezdése szerint a menekültügyi hatóság az érdemi eljárás során megvizsgálja, hogy:

- a./ fennállnak-e a kérelmező menekültkénti elismerésének feltételei, továbbá
- b./ nem áll-e fenn a kérelmező menekültkénti elismerését kizáró ok.

A bíróság rámutat arra, hogy a bizonyítás során a menekültkénti elismerését kérelmezőnek különösen azt kell igazolnia vagy valószínűsítene, hogy reá nézve a menekülésre készítendő okok fennállnak-e. A bíróság nézete szerint – mely az alperesi hatóságával teljes mértékben megegyezik – a menekültügyi hatóság (bizonyítékok hiányában) a kérelem megalapozottságát döntően a kérelmező meggyőző, ellentmondásmentes, aggálytalan személyes előadására tudja valószínűsíteni.

A bíróság álláspontja szerint a felperes sem a közigazgatási eljárásban, sem pedig a bírósági eljárásban nem tett olyan nyilatkozatot, mely alapján a Genfi Konvencióban meghatározott valamely ok alapján menekültként elismerhető lenne, és a bíróság rámutat arra is, hogy a felperes sem a bírósági meghallgatása során, sem pedig a keresetében nem tudott hivatkozni eredményesen személyes üldöztetésre, és arra sem, hogy hazáját az üldöztetéstől való félelmében hagyta el, mely alapján a keresete megalapozott lehetne.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a menekültstátusz iránti kérelem elbírálásakor azt kell vizsgálni, hogy megalapozott-e a felperes félelme, mégpedig a Genfi Egyezményben meghatározott okokon alapulva, és vizsgálni kell azt is, hogy a kérelmező a bírósági eljárásban felhozott-e olyan új tényeket, körülményeket, amelyek korábban nem kerültek elbírálásra, és megalapozhatják menekültkénti elismerését.

A bíróság nézete szerint a felperesnek azt az okot kell megjelölnie, amiért személy szerint fél az üldözéstől. A kérelmező üldözéstől való megalapozott félelme, akkor elfogadható, ha az az 1951. évi Egyezményben felsorolt bármely oknál fogva már az üldözés áldozatává vált.

A bíróság álláspontja szerint a felperes nem tudott a személyét érintő, megalapozott üldöztetési okra hivatkozni. A felperes által elmondottak az általánosság szintjén mozogtak, melyekből a személyes érintettséget nem lehetett kiszűrni. A bíróság hangsúlyozza, hogy a menekültstátusz meghatározásának követelményeiről és annak elbírálásáról szóló, az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa Hivatalának Kézikönyve 65. pontja szerint az üldözés általában egy ország hatóságainak tevékenységéhez kapcsolódik, eredhet azonban olyan társadalmi csoportoktól is, amelyek nem fogadják el az érintett ország törvényeiben lefektetett alapelveket.

A bíróság nézete szerint a felperes által hivatkozott üldöztetésnek összefüggésben kell állnia a Genfi Egyezményben felsorolt üldöztetési okok valamelyikével, a menekültkénti elismerés feltételeként. Az üldöztetés fennállta megállapításának másik feltétele az, hogy a menedékkérőnek, annak ellenére, hogy hazája hatóságaihoz fordult segítségért, hazája nem képes vagy nem akar védelmet biztosítani, ami miatt a menedékkérő speciális nemzetközi védelme indokolt. A bíróság megállapította, hogy a felperes hazája hatóságaitól védelmet nem igényelt, feljelentést nem tett az általa hivatkozott események miatt. A bíróság nézete szerint a felperes állításait nem tudta meggyőzően alátámasztani, és nem tudta valószínűsíteni, hogy a hivatkozott problémák vele szemben megtörténtek, és azt sem, hogy vele bármilyen a Genfi Egyezményben felsorolt öt indokon alapuló üldöztetés megvalósult volna. A bíróság nézete szerint a felperes nyilatkozatai olyan fokban mozogtak az általánosság szintjén, amelyekről akár sajtóból is értesülhetett volna, és a bíróság konkrét kérdéseire a felperes személyét érintő üldöztetésre vonatkozóan nem tudott értékelhető nyilatkozatot tenni.

A bíróság rámutat az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága Hivatala által kiadott Kézikönyv 37. pontjára, mely szerint a menekültstátusz iránti kérelem elbírálása elsősorban a kérelmező állításainak értékelését, és csak másodsorban a származási országban kialakult helyzet értékelését követeli. A 41. pont szerint a kérelmező szavahihetőségének felmérése elkerülhetetlen, amennyiben az ügyben a tényállás a rendelkezésre álló adatok szerint nem teljesen világos, és a 42. pont szerint az objektív összetevőt illetően a kérelmező állításait is értékelni kell.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a szavahihetőség jelentős tényező a kérelem érvényességének megállapítása szempontjából, melynek során megvizsgálják a kérelmező által tett nyilatkozat folyamatosságát, spontaneitását, az ismert tényekkel való egyezését, egyértelműségét, és részletességét.

A bíróság rámutat arra, hogy a felperes nem tudta valószínűsíteni az eljárás során, hogy az általa hivatkozott fővárosból, tehát Mogadishuból, azon belül pedig Hodan kerületből érkezett. A bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes saját nyilatkozata szerint gyermekkorától egészen 23 éves koráig élt az általa hivatkozott kerületben, azonban ennek ellenére sem tudta megnevezni közvetlen lakóhelyének részeit, lakóhelyével szomszédos kerületeket, illetve saját lakóhelyének nagyobb utcáit, kereszteződéseit. Ezzel kapcsolatban a bíróság rámutat arra, hogy a felperes saját nyilatkozata szerint lakóhelyén autókat mosott az utcán, gyalogosan járt lakóhelyéről, és a helyi piacon is vállalt szállítási feladatokat, melyek mind arra engednek következtetni, hogy a felperesnek lakóhelyéről, annak környezetéről, az ott elhelyezkedő közterületekről általános ismeretekkel kell rendelkeznie, azonban a külföldi ilyen ismeretekkel nem rendelkezett. A felperes konkrét kérdésre sem tudta körülírni azt az útvonalat, amelyen eljutott Hodanból Medinába. A felperes a legnagyobb és legforgalmasabb utakkal, nagy forgalmú esomópontokkal sem volt tisztában, sőt a háborús események kapcsán egyik elhíresült utcát sem tudta megnevezni. A bíróság osztotta az alperes álláspontját, mely szerint a felperes fővárosbeli lakhatását kétségessé teszik mindezen hiányos ismeretek, és azon ismeretek hiánya is, amelyeket az etióp csapatok bevonulásával kapcsolatosan kifejtett. Tekintettel arra, hogy a felperes nem tudta igazolni azt, hogy Mogadishuban, a fővárosban élt, tartózkodott, így az általa előadott menekülési történet nem tekinthető hihetőnek. Figyelemmel az Európai Közösségek Bíróságának C-465/07. számú ítéletére is, mely elvi jelleggel vizsgálta a Szomáliában uralkodó helyzetet és a megkülönböztetés nélküli erőszakot, mellyel kapcsolatban kiemelhető az ítélet alapján, hogy akik nem Mogadishuból vagy annak környékéről származnak, általában nem tudják valószínűsíteni, hogy üldöztetésnek vagy súlyos sérelemnek lennének kitéve hazájukban, azon az alapon, hogy polgári személyek vagy polgári személy menekültek. Figyelemmel arra, hogy belső fegyveres konfliktus Mogadishuban tapasztalható, és amely olyan mértékű, hogy megkülönböztetés nélküli erőszak miatt tapasztalható fenyegetettség definiálható nagyfokúknak.

A bíróság a felperes által hivatkozott „kényszermunkát” illetően rámutat, azt a felperes hazájának gazdasági helyzete és a felperes gazdasági kényszerhelyzete motiválta, mellyel kapcsolatban megállapítható, hogy ez a felperes hazájában mindenkit általánosan érintő probléma. Az, hogy a felperesnek nem volt lehetősége más, európai mérce szerinti munkavégzésre, még a kényszermunka fogalmát nem meríti ki. A felperes maga nyilatkozta, hogy önként vállalt munkát a fizetség érdekében, még ha az nem is volt megfelelő arányú. A felperes a meghallgatáson a munkavégzéssel kapcsolatban bántalmazásról nem számolt be.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes kisebbségi származása miatti üldöztetésének feltételei sem állapíthatóak meg, tekintettel arra, hogy a külföldi nem ismerte az ezen törzsbeliekre vagy a kisebbségekre használt gúnyneveket, melyek általánosságban ismertnek mondhatóak. Mindezek alapján alappal döntött úgy a közigazgatási szerv, hogy a külföldi azon története, hogy Szomália fővárosából származik, alappal megdőlt, így az általa hivatkozott menekülési történet alapjait rombolta le, ezért a menekültekénti elismerés jogszabályi feltételei nem állnak fenn.

A Met. 12. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 13. § (1) bekezdése szerint a menekültügyi hatóság - a 15. §-ban foglalt kivétellel - oltalmazottként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy reá nézve a 12. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 58. § (2) bekezdése alapján a hatóságnak meg kell vizsgálnia, ha a menekültkénti elismerés iránti kérelem az elismerés feltételei fennállásának hiánya vagy kizáró ok fennállása miatt alaptalan, a kérelmező oltalmazottkénti elismerésének feltételei fennállnak-e, illetve nem áll-e fenn a kérelmező oltalmazottkénti elismerését kizáró ok.

A Met. 45. § (3) bekezdése szerint a menekültügyi hatóság az elismerés iránti kérelem elutasítására, valamint az elismerés visszavonására vonatkozó döntésében megállapítja a visszaküldés tilalmának fennállását vagy fenn nem állását.

A Met. 45. § (1) bekezdése értelmében a visszaküldés tilalma fennáll, ha az elismerését kérő származási országában faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi esoporthoz tartozása, avagy politikai meggyőződése miatt üldöztetés veszélyének vagy halálbüntetésnek, kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek lenne kitéve, és nincs olyan biztonságos harmadik ország, amely befogadja.

A bíróság rámutat arra, hogy a hatóság megsértette a Ket. 50. §-ában foglalt tényállás felderítési kötelezettségét, nem gyűjtötte be az ügy eldöntése szempontjából szükséges releváns tényeket, és a határozathozatalhoz, az annak alapjául szolgáló bizonyítékokat. A bíróság rámutat arra, hogy a hatóságnak minden esetben hivatalból kötelessége vizsgálni, hogy a visszaküldés feltételei fennállnak-e vagy sem, a vizsgálatot pedig egyéni, egyedi jellegű, a hatóságnak a rendelkezésére álló összes információt mérlegelve, valamint a felperesek speciális helyzetét és körülményeit is tekintetbe vevő eljárás keretében kell a kiutasítás kérdésében határoznia. A bíróság rámutat arra, hogy a hatóságnak a non-refoulement tilalmát nemcsak általánosságban, hanem az adott országban uralkodó közállapotokra tekintettel is vizsgálnia kell, de arra vonatkozóan is, hogy a kérelmezők személyére vonatkozóan kutatnia kell az esetleges, az üldöztetést valószínűsítő körülményeket, és a hazatérést gátló, valamint a hazatérés esetén a hatóságok általi védelmet vagy annak akadályát képező körülményeket is vizsgálnia kell.

A bíróság megállapította, hogy a hatóság az oltalmazottkénti elismerés, illetve visszaküldési tilalom tekintetében nem megalapozottan járt el, tekintettel arra, hogy a hatóság maga ismerte el határozata 8. oldalán, hogy a felperes háborús körülmények között élt Szomáliában, azonban ennek ellenére az oltalmazottkénti elismerés feltételeinek fenn nem álltára való hivatkozás és indokolás elmaradt.

A bíróság megállapította, hogy a Met. 12. §-ával, tehát az oltalmazottkénti elismeréssel kapcsolatban az alperes elmulasztotta döntésének indokait adni a határozatban, azt is figyelembe véve, hogy az általa tett megállapítások a jogszabályban foglaltakkal ellentétesek.

A bíróság rámutat arra, hogy az alperes elmulasztotta rögzíteni határozata indoklásában azt is, hogy a Met. 45. § (1) bekezdésében szereplő esetek közül melyiket látta megvalósulni, amikor a visszaküldési tilalom fennálltáról határozott. Önmagában a megállapítás nem elégséges, mert csak annak konkrét megjelölése esetén lehetséges a védelmi kategóriák egymástól való elhatárolása és a visszaküldési tilalom elégendőségének az indoklási kötelezettség teljesítéséhez szükséges alátámasztása, hogy a Genfi Egyezmény szerinti üldöztetés vagy kényszer, kegyetlen, embertelen, megalázó bánásmód vagy halálbüntetés fenyegeti a kérelmezőt.

Az alperesnek a megismételt eljárás során az oltalmazottkénti elismerés feltételei körében indoklási kötelezettségének a Ket. 72. § (1) bekezdése alapján eleget kell tennie, valamint amennyiben visszaküldési tilalomról határoz, úgy konkrétan meg kell neveznie a törvényben meghatározott esetköröket, figyelembe véve, hogy annak melyik elemét találta valószínűsítettnek. Mindezen körülmények gondos mérlegelése és értékelése után juthat az alperes abba a helyzetbe, hogy megalapozott, a jogszabályoknak megfelelő döntést tud hozni az oltalmazottkénti és a visszaküldési tilalom megállapítása kapcsán.

A bíróság megállapította, hogy az alperes határozatának azon része, amely az oltalmazottkénti elismerésre, illetve a visszaküldés tilalmára vonatkozott, a jogszabályoknak nem felel meg, az alperes határozatában nem tudta megfelelően megindokolni az általa meghozott döntést, és erre tekintettel a bíróság az alperes határozatának fentebb kiemelt részeit a Met. 68. § (3) bekezdése szerinti eljárásban hatályon kívül helyezte, és ezen körben az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

A bíróság nem fogadta el a felperes azon hivatkozását, hogy nem volt lehetősége a közigazgatási eljárásban elmondani történetét és a jegyzőkönyvet nem olvasták vissza számára, mert ezt a rendelkezésre álló eredeti közigazgatási iratok között fellelhető jegyzőkönyv egyértelműen cáfolja. A felperesnek lehetősége volt az eljárás megindulásától kezdve, hogy szóbeli meghallgatását kérje, illetve hogy írásban tegyen nyilatkozatot. A bíróság nem osztotta azon felperesi hivatkozást sem, hogy a felperes orvosszakértői vizsgálatát kellett volna elrendelni a közigazgatási eljárásban, tekintettel arra, hogy ennek indokoltsága az eljárás során fel sem merült. A felperes sem az előzetes meghallgatásán, sem jegyzőkönyvi meghallgatásán nem számolt be, de még sem említette, hogy bármilyen pszichés vagy fizikai problémái lennének, sőt, úgy nyilatkozott, hogy jól érzi magát. Utóbb, a nyilatkozatok hiányosságait és ellentmondásait nem lehet a korábban fel sem merült pszichés állapotra fogni. A kérelmező által a hatóság tudomására nem hozott körülményeket a hatóság nem tudja értékelni, utóbb ez kimentésül nem szolgálhat.

A Met. 34. §-a szerint a menekültügyi eljárás tárgyi költségmentes, ezért a felperesnek az eljárási illetéket nem kell viselnie.

21.K.31484/2009/6.

9.

Figyelemmel arra, hogy a felperes per költséget nem igényelt, így arról a bíróság nem határozott.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2009. szeptember hó 23. napján

Dr. Klauz Mónika s. k.
bíró

A kiadmány hitelétől:

21